

Arrest

nr. 243 895 van 10 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te hebben, dient een verzoek om internationale bescherming in op 20 november 2018.

1.2. Hij wordt op 8 maart 2019 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') gehoord, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 11 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Barran Cabermeja, Colombia. U beschikt over de Colombiaanse en de Venezolaanse nationaliteit. Een jaar na uw geboorte verhuisde u met uw familie naar Venezuela, waar u woonde in Santa Barbara in de staat Zulia. In 2004 was u lid van de communistische organisatie "Franco Francisco Miran" en in 2013 werd u om te kunnen werken lid van de PSUV (Partido Socialista Unido de Venezuela - Verenigde Socialistische Partij van Venezuela). In 2012 behaalde u uw universitair diploma burgerlijk ingenieur. Op 23 juli 2014 huwde u met Y. T. Z. M. en trok zij bij u in. Ook in 2014 begon u te werken voor de gemeente Colon, eveneens in de staat Zulia. U was er hoofd van het technische netwerk en was verantwoordelijk voor openbare werken. Er werd druk op u uitgeoefend om fraude te plegen. Omdat u dit weigerde, werd u overgeplaatst naar de 'Finca Bolivar', een rurale regio waar opstoten waren tussen het regime, waar u vertegenwoordiger van was, en de landbouwers. De situatie was soms gewelddadig en u werd bedreigd. In 2015 besliste u uw werk op te zeggen en verhuisde u met uw echtgenote naar San Cristobal. Daar werkte u aan de bouw van een dierenkliniek. Uw echtgenote werkte in Cúcuta, Colombia, en reisde op en neer. Toen de grens tussen Colombia en Venezuela werd gesloten was uw echtgenote zwanger, ze kwam naar Venezuela om te bevallen. Jullie dochter S. P. Z. werd geboren op 24 februari 2016. U nam in San Cristobal regelmatig deel aan marsen tegen het regime. Omdat door de manifestaties de situatie in San Cristobal gevaarlijk werd, trokken jullie enkele maanden na de geboorte van uw dochter naar de woning van uw schoonmoeder, C. J. M. M. (o.v. 8.734.020), in Merida. Daar waren echter ook problemen, omdat colectivos de woning van uw schoonmoeder wilden innemen. In juli 2016 besliste u alleen naar Colombia te gaan. U verbleef daar anderhalve maand en keerde op 19 augustus 2016 terug om uw echtgenote en dochter te halen. Samen verbleven jullie zes maanden in Colombia. In februari 2017 keerden jullie terug naar Venezuela, naar San Cristobal. U verbleef twee maanden in de (nieuwe) woning van uw schoonmoeder en nam deel aan protesten tegen het regime. Er kwam echter in de wijk waar u woonde druk van de colectivos, en u besloot er te vertrekken. U verbleef enkele dagen in de woning van uw schoonbroer E. A. Z. M. (o.v. 8.734.021), eveneens in San Cristobal, maar in een wijk waar het iets veiliger was. U nam opnieuw deel aan manifestaties. Vervolgens trok u met uw echtgenote, dochter en schoonmoeder naar San Antonio, aan de grens met Colombia. Ook daar nam u deel aan protesten. In San Antonio waren echter niet enkel colectivos actief, maar ook guerrillabewegingen die aan de grens opereerden. Ze hielden zich bezig met de smokkel van allerlei producten. Regelmatig kwamen jullie in gevaarlijke situaties terecht omdat het vuur werd geopend. Jullie besloten opnieuw in Rio Negro, Colombia te gaan wonen. Uw echtgenote vroeg een visum aan voor lange termijn en eind 2017 vertrokken jullie naar Colombia. U vond er werk als ober, uw echtgenote als leerkracht. Zij werd echter, omdat ze Venezolaanse is, op het werk slecht behandeld. De druk was zo groot dat ze gezondheidsproblemen kreeg en besliste haar werk op te zeggen. Vervolgens beslisten jullie om ook Colombia te verlaten. Op 28 oktober 2018 reisde u met uw echtgenote en dochter per vliegtuig van Bogota naar Parijs, van waar u een trein nam naar België. U kwam aan op 29 oktober 2018 en diende op 20 november 2018 uw verzoek om internationale bescherming in. Sinds uw komst naar België plaatst u soms kritische boodschappen op uw facebookprofiel. U haalde ook nog aan dat uw neef, de zoon van uw zus, in augustus 2018 in Colombia slachtoffer werd van seksueel geweld. De advocaat van de dader bedreigde uw zus en trachtte haar om te kopen, opdat de dader vrij zou komen. Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw Colombiaans paspoort, een kopie van uw Venezolaanse identiteitskaart, een kopie van uw Colombiaanse identiteitskaart, een kopie van uw Colombiaanse en Venezolaanse geboorteaktes, een bewijs van uw werk bij de gemeente, een bewijs van uw werk aan de dierenkliniek in San Cristobal, een kopie van uw universitair diploma, een bewijs van een cursus die u volgde in Cuba, een kopie van het onderzoek naar aanleiding van de aanranding van uw neef en screenshots van uw facebookpagina.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Het CGVS wijst er op dat dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidig verzoek in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel Venezolaanse als de Colombiaanse overheid. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Venezuela, noch dat u in geval van een terugkeer naar Venezuela een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.

Volgens uw verklaringen vreest u bij terugkeer naar Venezuela de gevolgen van het feit dat u uw mening uit(te) tegen het regime. Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw politieke activiteiten überhaupt bestonden, en allermindst dat ze van dien aard waren dat ze aanleiding zouden geven tot vervolging. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw politiek activisme zich beperkte tot deelname aan protesten, 'cacerolazos' (protesten waarbij er op potten en pannen worden geslagen), een klein aantal activiteiten in 2015, 2016 en 2017 (CGVS, p. 5-6, 11). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een leidende rol had binnen de oppositiebeweging in Venezuela. Daarenboven heeft u uw verklaarde politieke activiteiten op geen enkele manier aangetoond.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Wat uw verklaring betreft dat u politieke boodschappen post op Facebook (CGVS, p. 11), wordt opgemerkt dat uit de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime het bekritisieren van de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

Uw verklaringen omtrent uw lidmaatschap van de organisatie Franco Francisco Miran in 2004 doen hier, mede gezien het feit dat dit vijftien jaar geleden is, geen afbreuk aan. Betreffende uw verklaringen dat u lid was van de PSUV en op uw werk bij de overheid problemen kende omdat u niet wilde frauderen, wordt vastgesteld dat u in 2015 uw werk opzegde en nergens uit uw verklaringen blijkt dat u hieromtrent later nog problemen kende (CGVS, p. 8).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Gelet op uw zeer beperkte (en niet aangetoonde) politieke profiel, is het weinig waarschijnlijk dat u persoonlijk problemen zou kennen met de colectivos of autoriteiten in Venezuela. U gaf zelf aan dat de dreiging die u voelde van de colectivos het gevolg was van de algemene situatie in uw land (CGVS, p. 11). Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw betrokkenheid bij de politieke oppositie niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw politieke activiteiten.

Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden geconcludeerd dat u niet heeft aangetoond dat er in uw hoofde bij terugkeer naar Venezuela sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en

11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u een universitair diploma heeft als ingenieur en tot aan uw (eerste) vertrek naar Colombia steeds werkte als ingenieur (CGVS, p. 4-5). Uw echtgenote werkte zowel in Venezuela als in Colombia als leerkracht (CGVS, p. 8-10). U verhuisde de laatste jaren weliswaar verschillende keren binnen Venezuela (en naar Colombia), maar uit uw verklaringen blijkt dat u steeds de mogelijkheid had om een woning te huren of bij familieleden te verblijven (CGVS, p. 3). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan dan ook niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.*

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Venezuela een gegronde vrees voor vervolging koestert noch heeft u aangetoond dat u er bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de overige door u aangehaalde feiten die zich in Colombia zouden afgespeeld hebben, niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw asielaanvraag zou kunnen leiden.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw Colombiaans paspoort, de kopie van uw Venezolaanse identiteitskaart, de kopie van uw Colombiaanse identiteitskaart en de kopies van uw Colombiaanse en Venezolaanse geboorteaktes bevestigen uw identiteit en (dubbele) nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. Aan uw diploma en uw werk als ingenieur wordt evenmin getwijfeld. Uw lidmaatschap bij de communistische organisatie "Franco Francisco Miran" waarmee u in Cuba een cursus volgde, werd hierboven reeds besproken. Aangaande de aanranding van uw neef wordt opgemerkt dat deze feiten zich in Colombia voordeden en dus geen gevolgen hebben voor deze beslissing. De door u neergelegde facebookposts tonen slechts aan dat u, na uw komst naar België, op uw facebookpagina soms politieke posts plaatste. Deze kunnen geenszins als bewijs gelden voor uw politieke activiteiten in Venezuela.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. ..."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij stelt vooreerst dat waar de verwerende partij stelt dat zij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken omdat zij maar in 'beperkte mate' politiek actief was, verzoekende partij deelnam aan bijeenkomsten, campagnes en protesten, waar zij voortdurend kritiek uitte tegen de overheid en dat zij duidelijk te kennen heeft gegeven te vrezen vermoord te zullen worden in haar land ingeval van terugkeer. Zij citeert vervolgens haar verklaringen zoals genoteerd in de notities persoonlijk onderhoud CGVS (p. 5, 11) en stelt dat verwerende partij dan ook erg onredelijk is te werk is gegaan bij de beoordeling van haar asielaanvraag. Zij stelt dat verwerende partij op geen enkel ogenblik heeft rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekende partij en in welke omstandigheden zij terecht zal komen indien zij teruggestuurd wordt en dat dit een doodvonnis betekent voor haar. Zij stelt dat zij wel degelijk een gegronde vrees heeft ten aanzien van Venezuela en in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekende partij dat uit het UNHCR rapport blijkt dat het deelnemen aan betogingen/organiseren van protesten wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om als opposant te worden beschouwd en te worden vervolgd. Zij vervolgt haar betoog door te stellen dat *"De schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst kan niet genegeerd worden. De overheid slaagt er niet in om de broodnodige de basisnoden te voorzien en de veiligheid te garanderen voor verzoekende partij. Het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de colectivos niet kan worden genegeerd. De desastreuze politieke en humanitaire situatie in Venezuela zorgt ervoor dat verzoekende partij niet meer de nodige zorg kan krijgen"*.

Verder stelt verzoekende partij dat *"De High Commissioner for Human Rights van de VN schetst in een rapport van juni 2018 een ontluisterend beeld van de actuele situatie in Venezuela (stuk 3): (P- 1): The report addresses in particular issues of accountability and access to justice for victims of serious human rights violations and their families. It also documents human rights violations committed by State authorities since August 2017, including the use of excessive force in non-protest related security operations, new instances of arbitrary detentions, torture and ill-treatment, as well as violations of the rights to the highest attainable standard of health and to adequate food. Further, the report documents human rights violations, such as alleged extrajudicial killings, arbitrary detentions, and torture and ill-*

treatment, committed by State authorities since 2014. Daarnaast werd door de UNHCR in mei 2019 een nieuw 'Guidance Note' uitgebracht (stuk 4)" en citeert paragrafen 2, 9 en 10. Zij stelt dat UNHCR "bevestigt aldus dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst. Verwerende partij zwijgt hier in alle talen over. Het is aldus onbegrijpelijk hoe verwerende partij kan stellen dat verzoekende partij - minstens - niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus".

Verder stelt verzoekende partij dat de situatie in Venezuela compleet uit de hand is gelopen en illustreert dit door de volgende persartikelen uit het Laatste Nieuws te citeren: "*Liever oorlog dan eten: Venezuela stap dichterbij militaire escalatie door rellen over humanitaire hulp*", 25 februari 2019 en "*Uittocht van Venezolaanse militairen en agenten blijft duren: al meer dan 300 overlopers*", 26 februari 2019. Zij stelt dat mensen wanhopig zijn en sterven van de honger, terwijl Maduro internationale hulp blijft weigeren. Iedereen die kan, vlucht, inclusief militairen en politieagenten. Zij stelt dat het protest ook in april en mei verder escaleert en citeert het volgende artikel uit Het Laatste Nieuws: "*Protest in Venezuela escaleert: pantservagen rijdt in op antiregeringsdemonstranten*", 30 april 2019 en stelt, met verwijzing naar een artikel uit Het Laatste Nieuws dat ook meer dan 3,4 miljoen burgers de vlucht namen naar andere landen uit wanhoop.

Zij stelt vervolgens dat "*verwerende partij verwijst bovendien naar haar eigen COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, doch het lijkt erop dat zij deze zelf niet goed gelezen heeft. Cf. p. 10: Op 21 mei 2019 publiceert UNHCR een guidance note on international protection considerations for Venezuelans.⁶⁸ In deze nota geeft UNHCR aan dat de veiligheidssituatie in Venezuela verslechterde in vergelijking met maart 2018, de publicatiedatum van de vorige guidance note. Ook op humanitair vlak gaat de situatie achteruit.⁷⁰ UNHCR spreekt zich uit tegen de gedwongen terugkeer van Venezolaanse staatsburgers: "In view of the current situation in Venezuela, UNHCR calls on States to ensure Venezuelan nationals, stateless persons or individuals who were habitually resident in Venezuela will not be deported, expelled, or in any other way forced to return to Venezuela in accordance with international refugee and human rights law". De COI Focus citeert aldus het UNFICR-rapport, doch de verwerende partij meent hier geen enkele conclusie uit te moeten trekken! Dit is onbegrijpelijk".*

Verzoekende partij besluit dat "*verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hooforde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek".*

Verzoekende partij vraagt haar de vluchtelingenstatus te verlenen; subsidiair verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen; uiterst subsidiair, de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekende partij voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs pro deo.

2.2.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 3 augustus 2020 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: OCHCR, "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018 (internetlink); de "COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire" van 4 april 2019 (internetlink); de "COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019 (internetlink); OHCHR, "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*", van juli 2019

(internetlink); “*Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020*” van juni 2020 (internetlink) en “*COI Focus Venezuela: Situatieschets*” van 15 mei 2020 (internetlink).

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de *Asielprocedurerichtlijn*.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “*Kwalificatierichtlijn*”) en artikel 13, lid 1 van de *Asielprocedurerichtlijn*.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de *Kwalificatierichtlijn* voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielvraagstuk kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven *“indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. De kern van het vluchtrelaas van verzoeker kan worden samengevat als volgt. Verzoeker heeft de Colombiaanse en Venezolaanse nationaliteit en is afkomstig uit Barran Cabermeja in Colombia. Op éénjarige leeftijd verhuisde hij naar Santa Barbara in de staat Zulia in Venezuela. In 2004 was hij gedurende één maand lid van de politieke organisatie *“Franco Francisco Miran”*.

In 2012 behaalde hij zijn diploma als burgerlijk ingenieur en in 2013 werd hij lid van de Venezolaanse regimepartij PSUV om werk te kunnen vinden. In 2014 huwde verzoeker met Y .T. Z. M. en begon hij te werken voor de gemeente Colon (deelstaat Zulia). Hij kreeg problemen op zijn werk omdat hij geen fraude wilde plegen in verband met de budgetten voor openbare werken. Verzoeker werd overgeplaatst naar Finca Bolivar, waar veel spanningen heersten tussen het regime en de landbouwers, en werd daar als vertegenwoordiger van de overheid bedreigd. In 2015 stopte verzoeker met zijn werk en verhuisde hij samen met zijn echtgenote naar San Cristobal (deelstaat Táchira), waar hij in de privé- sector aan het werk ging en regelmatig deelnam aan marsen tegen het regime. Enkele maanden na de geboorte van zijn dochter in februari 2016, ging verzoeker samen met zijn echtgenote bij zijn schoonmoeder gaan wonen in een ruraal gebied in de staat Merida. De daar aanwezige colectivos wilden de woning van zijn schoonmoeder innemen, waardoor verzoeker en zijn gezin voor een half jaar naar Colombia verhuisden. In februari 2017 keerde verzoeker met zijn gezin terug naar Venezuela, waar hij terug begon deel te nemen aan protestmarsen. Hij ging met zijn gezin bij zijn schoonmoeder in haar nieuwe woning in San Cristobal wonen. Omdat de situatie daar niet veilig was door de aanwezigheid van colectivos, gingen verzoeker en zijn gezin eerst enkele dagen bij zijn schoonbroer E. A. Z. M. in San Cristobal wonen en daarna samen met zijn schoonmoeder in San Antonio (deelstaat Táchira), aan de grens met Colombia. De veiligheidssituatie was in deze regio echter ook slecht, omwille van de activiteiten van colectivos en guerrillabewegingen. In november 2017 vertrok verzoeker opnieuw met zijn gezin naar Rio Negro in Colombia. Zijn schoonmoeder en schoonbroer vervoegden hen nadien. Verzoeker en zijn echtgenote vonden er werk, maar zijn echtgenote leed erg onder de xenofobie ten aanzien van Venezolanen. Verzoeker verliet daarom Colombia met zijn gezin in oktober 2018. Verzoeker vreest de colectivos in Venezuela. Ten aanzien van Colombia vreest hij de xenofobie ten aanzien van zijn vrouw en represailles van de man die voor seksueel geweld ten aanzien van de neef van verzoeker werd aangeklaagd door de familie van verzoeker.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt omdat (I) verzoeker zowel de nationaliteit bezit van Colombia als van Venezuela bezit en daarom dient aan te tonen dat geen van beide nationale overheden hem de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, maar echter niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie ten aanzien van Venezuela bestaat of dat hij bij terugkeer naar Venezuela een reëel risico op ernstige schade loopt; (II) de politieke activiteiten van verzoeker niet aangetoond zijn en sowieso eerder beperkt bleven, waardoor er geen aanwijzingen zijn dat hij door deze activiteiten in het vizier van de Venezolaanse overheid zou komen, (III) er redelijkerwijze kan van uitgegaan worden dat de politieke boodschappen van verzoeker op Facebook niet zichtbaar of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten aangezien hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het regime stond, (IV) verzoekers lidmaatschap van de organisatie Franco Francisco Miran in 2004 hier, mede omdat dit vijftien jaar geleden was, geen afbreuk aan doet; (V) er betreffende het lidmaatschap van verzoeker van PSUV en zijn problemen tijdens zijn werk bij de overheid wordt vastgesteld dat verzoeker in 2015 zijn werk opzegde en uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij hieromtrent later nog problemen kende; (VI) verzoeker zelf aangaf dat de dreiging die hij voelde van colectivos het gevolg is van de algemene situatie in het land.

2.4.3. Verzoeker verklaart zowel de Venezolaanse als Colombiaanse nationaliteit te bezitten en legt zijn Colombiaans paspoort, kopies van zijn Colombiaanse en Venezolaanse identiteitskaart en kopies van zijn Venezolaanse en Colombiaanse geboorteaktes (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker). Daarmee is genoegzaam vastgesteld dat verzoeker zowel de Venezolaanse als Colombiaanse nationaliteit bezit. Dit wordt ook niet betwist door beide partijen.

Vooreerst wijst de Raad er op dat het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade gevoerd wordt met betrekking tot het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft, of indien verzoeker geen nationaliteit heeft, het land van zijn gewoonlijke verblijfplaats. Gezien de internationale beschermingsstatus in de plaats treedt van de bescherming van de staat waarvan men de nationaliteit bezit, moet aangetoond worden dat verzoeker geen beroep meer wil of kan doen op de bescherming van zijn land van herkomst. Ingeval een verzoeker meer dan één nationaliteit heeft, verwijst *“het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft”* in de vluchtelingendefinitie en de definitie van subsidiaire bescherming naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is en moet aangetoond worden dat hij van geen van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit bescherming kan verkrijgen. In de bestreden beslissing wordt de nood aan internationale bescherming van verzoeker ten aanzien van Venezuela onderzocht en besloten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt.

Het onderzoek naar verzoekers gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade door de Raad beperkt zich in in eerste instantie tot Venezuela.

2.4.4. Wat de oppositieactiviteiten van verzoeker betreft, stelt de Raad vast dat hij verklaart tussen 2015, toen hij zijn overheidsjob verliet, en 2017, toen hij Venezuela verliet, deel te hebben genomen aan in totaal ongeveer vier à vijf belangrijke protestacties van de Venezolaanse oppositie, en een aantal *cacerolazos* (notities persoonlijk onderhoud, p. 6, 11). Verzoeker was geen lid van een oppositiepartij en kende nooit problemen met de Venezolaanse autoriteiten, noch kende iemand van zijn familie problemen met de Venezolaanse overheid (notities persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Verzoeker stelt dat de vervolging van *colectivos* omwille van protestacties naar het collectief/de groep toe was en niet naar specifieke personen gericht (notities persoonlijk onderhoud, p. 7), en werd nooit persoonlijk gevisieerd (notities persoonlijk onderhoud, p. 11).

Uit voorgaande blijkt dat het politiek activisme van verzoeker zeer beperkt bleef, dat hij de laatste keer deelnam aan een oppositieactiviteit in 2017, geen enkele concrete band had met een oppositiepartij, en nooit persoonlijke problemen kende omwille van zijn geringe politieke activiteiten. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit het tegendeel kan blijken of over een politiek profiel beschikte dat de aandacht zou trekken van de Venezolaanse autoriteiten.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen gevisieerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. "*Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het recentere "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*" van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). Amnesty International stelt dat er in januari 2019 "*targeted executions*" plaatsvonden "*based on the profile of the victims*", zijnde "*young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media*" (eigen vertaling: gerichte executies gebaseerd op het profiel van de slachtoffers, zijnde jonge mannen die kritisch waren voor de regering of als dusdanig gepercipieerd door de autoriteiten, van wijken of gebieden met een laag inkomen en waarvan de deelname in de protesten zichtbaar was of wiens kritiek viraal is gegaan op sociale media ("*Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*" van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in "*COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden. Uit de landeninformatie toegevoegd aan de aanvullende nota van verwerende partij blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39), maar niet dat er sprake is van systematische vervolging van personen louter omwille van hun deelname aan protesten of demonstraties.

Uit de “COI Focus Venezuela Situatieschets” van 15 mei 2020 blijkt dat ten gevolge van de COVID crisis algemene quarantainemaatregelen, waaronder het verbod op grote bijeenkomsten, werden afgekondigd en dat na de politieke spanningen met betrekking tot het voorzitterschap van de Nationale Vergadering begin januari 2020, massale protesten uitbleven. Evenwel werd een oppositiemars in Barquisimeto in februari 2020 in aanwezigheid van oppositieleider Guaido aangevallen door collectivos en werd ook een demonstratie in maart 2020 in Caracas met traangas bestookt, waarna drie parlementsleden van de oppositie werden gearresteerd (*idem*, p. 9).

Waar verzoekende partij verwijst naar het UNHCR rapport en stelt dat uit dit rapport blijkt dat het deelnemen aan betogingen en organiseren van protesten wel degelijk volstaat voor het Venezolaans regime om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen, stelt de Raad vast dat de UNHCR “Guidance Notes” hierover geen informatie bevatten, en dat de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie deze stelling in elk geval niet bevestigt, nu zij enkel bericht over confrontaties tussen de overheid en demonstranten in 2019 maar verder niet toelaat te besluiten dat verzoeker louter omwille van zijn aanwezigheid in demonstraties in 2015 en 2017 vervolging door de Venezolaanse autoriteiten zou riskeren.

De Raad kan op basis van de informatie in het administratief dossier en bij het verzoekschrift neergelegd, vaststellen dat Venezuela een economisch en sociaal ontredde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging als lid of sympathisant van de oppositie onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Verzoeker toont dit ook niet aan door de loutere verwijzing naar de door hem geciteerde rapporten zonder dit te betrekken op de individuele omstandigheden van verzoeker.

De Raad concludeert dat, verzoeker niet aannemelijk maakt omwille van zijn zeer beperkte politieke activiteiten in 2015 en 2017 in het vizier te zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten, noch dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela hierom geviseerd zal worden.

2.4.5. Omtrent de facebookposts van verzoeker vermeldt de bestreden beslissing: “*Wat uw verklaring betreft dat u politieke boodschappen post op Facebook (CGVS, p. 11), wordt opgemerkt dat uit de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime het bekritisieren van de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.*” Verzoeker haalt geen concrete elementen aan die deze vaststellingen kunnen weerleggen en het verzoekschrift laat dit motief van de bestreden beslissing ongemoeid. Uit geen enkel element blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten de sociale media van verzoeker zouden monitoren, en gezien het feit dat hij nooit een opmerkelijk oppositieprofiel heeft gehad en de facebookberichten niet zichtbaar zijn op verzoekers openbare profiel (notities persoonlijk onderhoud, p. 11), acht de Raad het niet aannemelijk dat de Venezolaanse overheid op de hoogte is van verzoekers activiteiten op sociale media, en nog minder dat ze hem erom zouden vervolgen.

2.4.6. Betreffende het lidmaatschap van verzoeker van de organisatie “*Franco Francisco Miran*” stelt de Raad vast dat verzoeker er in 2004 gedurende één maand lid van was en geen problemen aanhaalt die hij in verband hiermee zou hebben gehad (notities persoonlijk onderhoud, p. 8). Aangaande het lidmaatschap van verzoeker van de Venezolaanse regimepartij, de Partido Socialista Unido de Venezuela (PSUV), blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker zich bij de PSUV aansloot zodat hij professionele ervaring kon opdoen in de overheidsinstanties en in de gemeente Colón begon te werken. Volgens zijn verklaringen verzette hij zich tegen de corruptiepraktijken in de gemeente en werd hij overgeplaatst naar een andere overheidsjob in Finca Bolivar. Hier was de situatie voor verzoeker onveilig omdat er een conflict was tussen de lokale landbouwers en de overheid over de landbouwgronden, waardoor verzoeker in 2015 zijn werk opzegde en in de privé-sector ging werken (notities persoonlijk onderhoud, p. 5, 8). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de problemen in Finca Bolivar algemeen van aard waren, en niet persoonlijk tegen verzoeker gericht. Verzoeker haalt geen problemen aan die hij omwille van zijn werk in Colón of Finca Bolivar, of omwille van het verlaten van zijn werk bij de overheid, nog gekend zou hebben.

Verzoeker haalde tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat hij represailles vreest omdat er lijsten bestaan van de mensen die lid zijn geweest van “*Franco Francisco Miran*” en de PSUV en dat afvalligen door de overheid gevisieerd worden. Verzoeker haalt evenwel geen enkel concreet element aan dat staat dat hij op dit ogenblik hiervoor persoonlijk door de overheid gevisieerd zou worden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker een hoge of prominente functie had binnen de PSUV. Verzoeker had zich op het moment van het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog niet officieel uitgeschreven uit de PSUV (notities persoonlijk onderhoud, p. 5), en de oppositieactiviteiten van verzoeker waren dermate gering dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de Venezolaanse autoriteiten ervan op de hoogte zijn, en nog minder dat ze hem als afvallig lid van de PSUV zouden vervolgen. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing derhalve op goede gronden stelt dat “*Uw verklaringen omtrent uw lidmaatschap van de organisatie Franco Francisco Miran in 2004 doen hier, mede gezien het feit dat dit vijftien jaar geleden is, geen afbreuk aan. Betreffende uw verklaringen dat u lid was van de PSUV en op uw werk bij de overheid problemen kende omdat u niet wilde frauderen, wordt vastgesteld dat u in 2015 uw werk opzegde en nergens uit uw verklaringen blijkt dat u hieromtrent later nog problemen kende (CGVS, p. 8)*”. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift geen enkel verweer voert tegen deze motieven en maakt deze tot de zijne.

2.4.7. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling van de Raad niet ombuigen. De bestreden beslissing stelt over de documenten op goede gronden: “*Uw Colombiaans paspoort, de kopie van uw Venezolaanse identiteitskaart, de kopie van uw Colombiaanse identiteitskaart en de kopies van uw Colombiaanse en Venezolaanse geboorteaktes bevestigen uw identiteit en (dubbele) nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. Aan uw diploma en uw werk als ingenieur wordt evenmin getwijfeld. Uw lidmaatschap bij de communistische organisatie “Franco Francisco Miran” waarmee u in Cuba een cursus volgde, werd hierboven reeds besproken. Aangaande de aanranding van uw neef wordt opgemerkt dat deze feiten zich in Colombia voordeden en dus geen gevolgen hebben voor deze beslissing. De door u neergelegde facebookposts tonen slechts aan dat u, na uw komst naar België, op uw facebookpagina soms politieke posts plaatste.* De Raad stelt vast dat deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet betwist worden in het verzoekschrift en maakt deze motieven tot de zijne. Waar de bestreden beslissing nog stelt dat de facebookposts van verzoeker geenszins als bewijs kunnen gelden voor zijn politieke activiteiten in Venezuela, merkt de Raad op dat *supra* reeds werd vastgesteld dat de politieke activiteiten van verzoeker sowieso niet van dien aard waren dat zij tot een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker zouden leiden.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk wordt maakt.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst,

of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch.

Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.5.2.3. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32). Dit artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook geïnterpreteerd worden in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het EHRM hanteert inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken een aantal principes (EHRM, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. e.a. v. Zweden*, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *H.L.R. v Frankrijk*, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *J.K. e.a. v. Zweden*, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, *Saadi v. Italië*, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, par. 130).

Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch aan mishandeling wordt onderworpen, is het in beginsel niet noodzakelijk om bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.4. van dit arrest en dat verzoeker geen profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in mensenrechtenrapporten geciteerd in de informatie aangebracht door het CGVS in de bestreden beslissing.

2.5.2.4. Uit zijn verklaringen blijkt dat de laatste verblijfplaatsen van verzoeker in Venezuela zich allen in de deelstaat Táchira bevonden: in 2017 woonde hij zowel bij zijn schoonmoeder in San Cristobal, bij zijn schoonbroer in San Cristobal en enkele maanden in een huurwoning in San Antonio. Uit de landeninformatie blijkt dat in de deelstaten aan de grens met Colombia, Zulia, Táchira en Apure, irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerilla's en paramilitaire groeperingen opereren en dat deze deelstaten geconfronteerd worden met een hogere graad van crimineel geweld dan andere delen van Venezuela. Meer algemeen is de Venezolaanse Staat zo goed als afwezig in de grensregio en zijn de gewapende groeperingen de belangrijkste aanbieders van (illegaal) werk. In de deelstaat Táchira, steeg het aantal moorden in 2019 tot 46 per 100.000 inwoners, werden 90% van de geregistreerde misdaden met vuurwapens gepleegd en waren de belangrijkste daders diverse gewapende groeperingen, zoals de ELN, de FARC, Los Urabeños, Los Rastrojos, Las Aguilas Negras en het FPLN. Daarnaast is er een toenemende aanwezigheid van colectivos in de deelstaat Táchira. Uit de landeninformatie, blijkt dat het geweld in deze deelstaat voornamelijk Venezolaanse migranten op weg naar Colombia raakt daar de verschillende criminele en gewapende groeperingen gebruik maken van de aanwezigheid van deze migranten en vluchtelingen om hen te rekruteren of af te persen dan wel hen te gebruiken voor gedwongen arbeid, seksuele uitbuiting of mensenhandel. Vooral vrouwen en kinderen die zich reeds in een kwetsbare positie bevinden, zoals vrouwelijke migranten, vrouwen uit rurale gebieden of vrouwen in armoede, kunnen vatbaar zijn voor deze illegale praktijken. Ontvoeringen met het oog op mensenhandel komen veelvuldig voor. Ook verdwijningen en moorden doen zich voor. Ook de lokale bevolking wordt aan crimineel geweld blootgesteld, zoals afpersing of erger. Verder zijn er regelmatige confrontaties tussen deze gewapende groeperingen onderling in de strijd voor controle van de grensovergangen die worden gebruikt voor smokkel en drugshandel (COI Focus "Venezuela. Situatieschets", 15 mei 2020, p. 26, 28-29). Hieruit blijkt dat de situatie in Táchira problematisch en ernstig is.

Evenwel is het crimineel geweld in de deelstaat Táchira voornamelijk doelgericht. Slachtoffers van crimineel geweld worden geïdoleerd om een welbepaalde reden of doel, zoals geld, macht, wraak, enz. De loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Venezuela volstaat niet om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Dit vereist een individuele beoordeling in het licht van de veiligheidssituatie in Táchira. Het is aan de verzoeker om het reëel risico op ernstige schade omwille van het crimineel geweld in Táchira aan te tonen en te concretiseren.

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen elementen worden aangebracht waaruit kan blijken dat verzoeker en zijn echtgenote in het verleden persoonlijk zouden geïdoleerd zijn door het crimineel geweld of door de paramilitaire groeperingen in Táchira. Uit hun verklaringen blijkt dat ze zowel in San Cristobal, de hoofdstad van Táchira, als in San Antonio, aan de grens met Colombia, hebben verbleven. In San Cristobal was de situatie in de wijk van de schoonmoeder van verzoeker onveilig omdat de colectivos er erg actief waren, waarna hij met zijn gezin bij zijn schoonbroer in een andere wijk ging wonen, alwaar het iets veiliger was omdat het in een afgesloten residentiële wijk was (notities persoonlijk onderhoud, p. 9). In San Antonio was de situatie volgens verzoeker en zijn vrouw niet veilig vanwege de aanwezigheid van guerrillas, paramilitairen en colectivos, en werd er regelmatig geschoten. Uit de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote blijkt evenwel niet dat zij hierbij persoonlijk geïdoleerd werden, noch dat zij in de negatieve aandacht van deze groeperingen zouden staan. Bovendien stelt de Raad vast dat hij en zijn echtgenote er slechts enkele maanden voor hun vertrek uit Venezuela verbleven. Verder worden ook geen elementen aangebracht waaruit kan blijken dat zij een specifieke kwetsbaarheid hebben waardoor zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van het crimineel geweld in Táchira. Ook wordt niet aangetoond dat zij tot een specifieke groep behoren die systematisch aan onmenselijke of vernederende behandeling wordt onderworpen in Táchira.

Gelet op de individuele omstandigheden van verzoeker, blijken er geen concrete en ernstige indicaties dat hij en zijn gezin in de deelstaat Táchira, een verhoogd risico zouden lopen op onmenselijke of vernederende behandeling door criminele bendes of gewapende groeperingen.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar een aantal persartikelen uit 2019 waarin wordt bericht over het geweld in Venezuela in het algemeen volstaat niet om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen in hoofde van verzoeker.

2.5.2.5. Verzoeker poogt ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen door te wijzen op de schrijnende en mensonterende situatie in Venezuela en dat de overheid er niet in slaagt om de broodnodige basisnoden te voorzien en verwijst daarbij naar een rapport van de High Commissioner for Human Rights van juni 2018 en de UNHCR Guidance note van mei 2019.

De Raad herinnert er evenwel aan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgving in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*.

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM ((HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat de situatie in Venezuela ervoor zorgt dat hij niet meer de nodige zorg kan krijgen, wordt dit geenszins geconcretiseerd of gestaafd.

Verzoeker toont ook niet aan dat hij op intentionele wijze de toegang zou worden ontzegd tot basisvoorzieningen als gevolg van het handelen of nalatigheid van overheids- of niet-overheidsactoren in Venezuela en daardoor zou onderworpen worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien.

2.5.2.6. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Het Hof oordeelde dat *"Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld"* (HvJ, C-285/12, *"Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen"* (GK), arrest van 30 januari 2014).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie- en inlichtingendiensten en de collectivo's die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de *"COI Focus – Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020"* blijkt dat het criminele en politioeneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Táchira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten (COI Focus 2020, p. 26-34).

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zoals gedefinieerd door het Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Het bestaan van een gewapend conflict kan slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet voldaan zijn. Er moet vervolgens nagegaan worden of er bij het gewapend conflict in Tachira willekeurig geweld wordt gebruikt.

Uit de COI Focus blijkt dat in de zes grensstaten Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia, Apure en Amazonas in 2019 samen 1.850 gewelddadige overlijdens, 104 verdwijningen en ontvoeringen, en 484 gewapende confrontaties plaats vonden (COI Focus, p. 20). De cijfers maken evenwel geen onderscheid tussen slachtoffers bij strijdende partijen en burgers, maar er kan niet ontkend worden dat het geweld een invloed heeft op het dagelijkse leven in de deelstaat Táchira. Ook in de strijd om de controle over de trochas op de grens met Colombia vallen slachtoffers. Volgens onderzoek van Fundaredes kwamen op deze trochas in 2019, 32 Venezolanen om het leven, waarvan 24 mannen, 2 vrouwen, en 4 minderjarigen (COI Focus, p. 26). De gewapende confrontaties leiden tot gedwongen (tijdelijke) verplaatsingen van de burgerbevolking, zoals op 18-22 juni 2019 alsook midden februari en 22 april 2020 in Boca de Grita. Gedwongen rekrutering is een neveneffect van deze gewapende confrontaties. Burgers raken ook verzeild in deze gewapende confrontaties. Evenwel, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate onder niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen.

De Raad besluit dat het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira, niet willekeurig is. In het verzoekschrift worden evenmin elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Táchira wordt gekenmerkt door willekeurig geweld.

Bij gebreke aan willekeurig geweld in de deelstaat Táchira, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.5.2.7. De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de "Guidance Note" van het UNHCR van mei 2019, waarnaar verzoeker verwijst, weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoeker dit niet aan.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

2.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk heeft gemaakt in Venezuela, noch een reëel risico op ernstige schade, en dat daardoor een onderzoek naar de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade ten aanzien van Colombia van verzoeker overbodig is.

2.7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET